

Vázlat A vén cigányhoz

1

Ki tette le a fegyvert
Világosnál? A versek?
A verseim?
Ki űzött
e vadonba, ahol
minden levélrés
egy áruló szeme? Minden fűszál
kettétört kard. Minden lehullott
gally koldusok kiszáradt, alamizsnáért könyörgő
karja. Minden zörej, még a lepergő
levelek alig hallható
nesze is puskaördülések
visszhangja vagy a homlokba fúródó
lövés maga.
Ösvények hurkai
fojtogatják az erdőt.
Tisztássá irtódott a holnap.
Nincs menedék, fegyvertelen
csöndjét a rengetegnek ágak
pattogása töri –, pisztolyt emelnek
önmagukra a fák?

A rétek
már kezesedve
ringatják csendőrlovak árnyát.
A tó,
reszkető varrólány, az ég
hóhéringét ráncolja gondosan
báli ruhák fodraivá.
E tájba
volna még visszaút, tudom.

Sortűz elé? Eső kopog,
pergetve tompa dobverőit.
Fogaim közt virág vacog;
tán azt hiszi, havasok őrlík.

Mint én e gyomot, úgy szorítod
összezárt szádba sorsomat.
Csillogjatok keserű nyáltól,
virág-kínlódású szavak!

(Baka István *Tájkép fohással* című kötetéből.)

Következő oldal →